Mizah

ençlik elinde komünizm ve senenin baş ayı
— Eyvah, ocağa girdik!

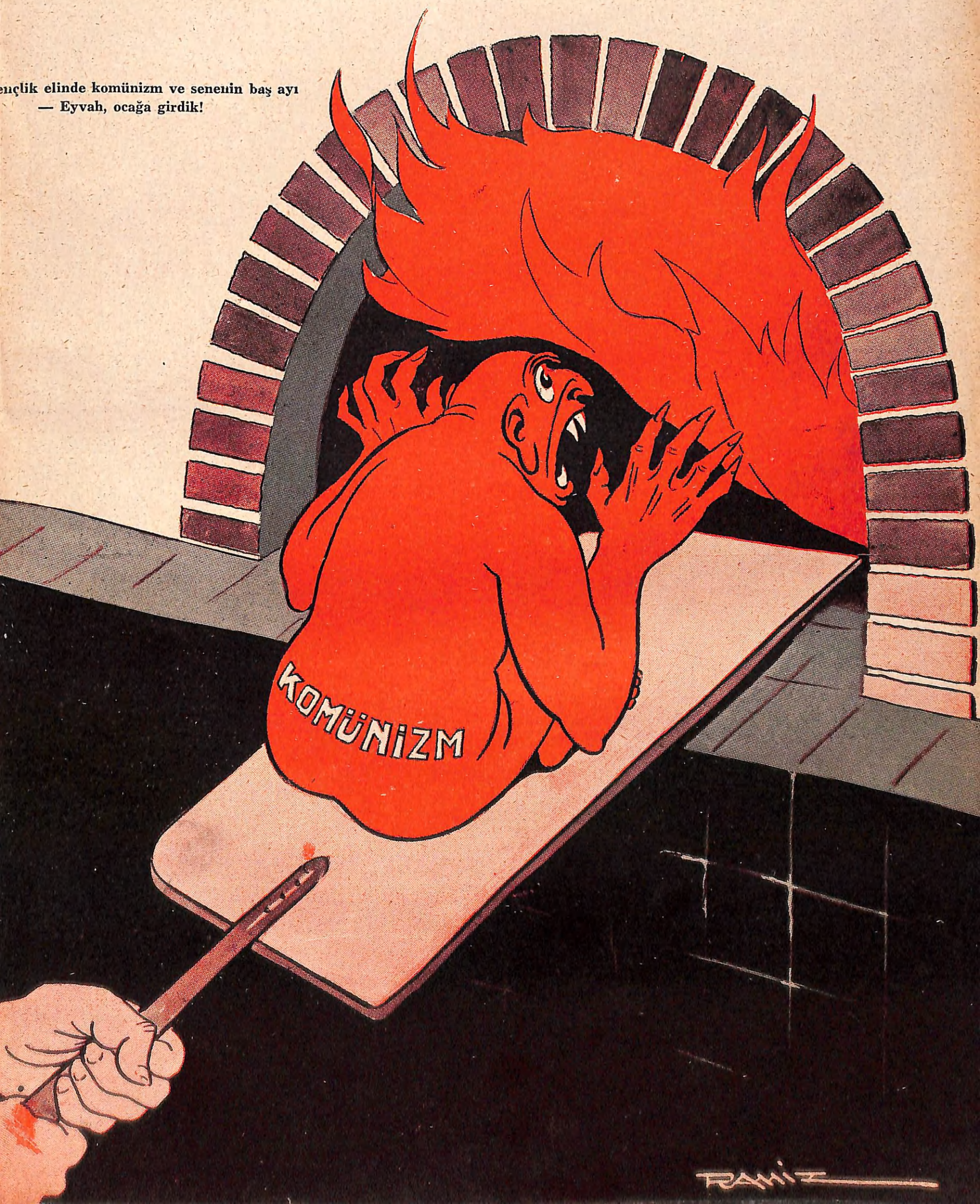

FIKRALAR

İki rahmetin biri

Bir gün filozof Riza Tevfiğe bir genç geldi ve derhal maksada geçerek anlattı:

— Efendim, bendeniz evlenmek istiyorum... Sevdiğim bir kız da var... Fakat evlenirsem mes'ut mu olurum, bedbaht mı, bilmiyorum... Ne yapayım?

Filozof derhal cevap verdi:

— Evlenmene bak, oğlum. Mes'ut olursan ne âlâ... Bedbaht olursan hayatta herşeye boş verirsin, filozof olur çıkarsın...

Kıymetli mal

Hacıağa, karısına yeni bir şapka almıştı. Kadın, şapkayı hemen başına geçirdi, daha başka şeyler almak için yola devam ettiler. Birdenbire yağmur başladı. Hacıağanın karısı, köydeki alışkanlıkla, hemen eteklerini başına kaldırdı.

Bunu görünce kocası:

— Yahu! Ne yapıyorsun? diye bağırdı. Bırak varsın şapka ıslansın!

Kadın cevap verdi:

— Deli misin sen! Bacaklarım kırk yıllık malım. Halbuki şapkayı daha yeni aldık!

Sipariş

Kadın kocasına bir bakıma sevinçli, bir bakıma elemli bir haber verdi:

— Sıkıntılı bir vaziyetteyiz, onu biliyorum amma, kocacığım... ne yaparsın... Allah vergisi: Martta bir çocuğumuz dünyaya gelecek...

Müstakbel baba hemen atıldı:

— Aman dikkat et! Bu Martta doğmasın...

Talihli

Halil Lûtfi Dördüncünün bir dostu, ölüm döşeğindeydi. Etrafına eşini dostunu, kızını oğlunu toplamış, onlara servetini pay ediyordu. Bu arada çıkarıp on bir lira otuz üç buçuk kuruş da Halil Lûtfiye verdi:

— Al Halil Lûtfi, dedi. Bu da sana olan borcumun faiziyle beraber tutarı...

Halil Lûtfi parayı alıp teşekkür etti ve tatlı tatlı gülümsedi:

— Yine talihin varmış, dostum! dedi. İyi ki yakında ölüyorsun... Ya iki sene daha yayasaydın da faiz üç lira olsaydı...

İspatı meydanda

Radyo Temsil kolu şefi Kemal Tözem'in refikası hizmetçisinden pek şikâyetçi idi. Onun tenbelliğinden, işleri üstünkörü görmesinden bıkmıştı. Fakat ne yapsın? Bu zamanda ondan iyisini bulamazdı ki!

Bir gün, hizmetçiyi azarlamaya karar verdi. Yarım yamalak süprülmüş olan odayı göstererek:

— Ayşe! diye seslendi. Sen bu odayı süpürdün mü?

Hizmetçi gözünü kırpmadan cevap verdi:

— Süpürdüm, efendim.

Hanım dudaklarını büktü:

— Süprülmüşe hiç benzemiyor, dedi. Yalan söyleme!

Kemal Tözem söze karıştı:

— Vallahi, billâhi süpürdü, dedi. İnanmazsan halının altına bak!

Terfi

Cihat Baban, Deküsyasyona gitmiş; âlimane, vâkıfane konuşmağa başlamıştı! Bir biçimine getiriyor:

— Âmme hukuku, âmme hukuku, âmme hukuku... kelimelerini bir sakız gibi çiğniyordu. Bir aralık yine:

— Âmme hukuku..

Der demez, Eşref Şefik dayanamadı:

— Yahu Cihat! dedi. Sen de şu Ammeyi bir türlü bitirip Tebarekeye çıkamadın!

Pazarlık

Mişon dişçiye gitti, pazarlığa başladı:

— Şu sallanan dişimi kaça çikarirsiniz?

Dişçi, âdet olan fiyatı söyledi.

Mişon uzun uzun düşündü, sonra:

— Peki, dedi, yarisini vereyim, siz de dişi sadece yerinden oynatin... Ondan sonrasini pen yaparim...

Münasebetsiz

Muharrir Bedii Faik, eski bir ahbabından bahseden Vecdi Bürüne:

— Onunla, dedi, her türlü münasebetim kesilmiştir.

Vecdi Bürün kekeledi:

— Ne olacak? dedi. Münasebetsiz Bedii Faik!

Allah rahatlık versin

Gazi Terbiye Enstitüsü müdür muavini ve edebiyat tarihçisi Mustafa Nihat, sömestr tatilinden istifade etmiş, İstanbula gelmişti.

Yakın arkadaşlarından birine misafir oldu, gece geç vakte kadar sohbet ettiler, sonra yattılar.

Sabah olmuştu. Mustafa Nihadı, kahvaltıya davet ettiler. Ev sahibi, lâf olsun diye sordu:

— Nasıl Mustafa Nihat? dedi. Dün gece rahat ettin mi? Yatağın iyimiydi?

Mustafa Nihat, sütünden bir yudum içti:

— Eh, dedi. Fena değildi. Ara sıra kalktım, dinlendim!

Hayırlısı

Aptal bir kadınla evlenmişti ve halinden memnun görünüyordu.

Bir gün, arkadaşlarından biri sordu:

— Kusura bakma, amma, birader, senin evlenme hususundaki fikrini pek anlıyamadım... Zekî bir kadın alsaydın daha mes'ut olmaz mı idin?

Mes'ut koca cevap verdi:

— Zekî bir kadın kocasını bazan müşkil vaziyete koyabilir. Halbuki aptal bir kadının daima kendisi müşkil vaziyete düşer...

Faraza

Şair Faruk Nafiz Çamlıbel, havaların güzel gitmesinden faydalanmış, Emirgânın meşhur Çınaraltı kahvesine gitmişti. Birkaç ahbabı da geldi. Konuşmağa başladılar. Söz, ailede saadetin sırlarından açılmıştı. Biri:

— Bence bütün felâket kadının erkek kadar zekî olmayışından ileri geliyor, diyordu. Farzedin bir ailede kadın da erkek kadar zekîdir, o evin hayatı daha iyi bir inkişafa ulaşmaz mı?

Faruk Nafiz cevap verdi:

— Ulaşmaz.

Fikrini söyliyen hayret etti, sordu:

— Neden?

Faruk Nafiz güldü:

— Çünki, dedi. Farzetmekle kadın zekî olmaz ki.

Sayı: 78 — Cilt: 3 Fiatı 25 kuruş 2 Ocak 1948

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi,
Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞ KÖŞEDEN

Yanlış işler

Köylünün biri şehirde bir ahbabını ziyarete gitmiş. Tesadüf bu ya, hane sahibi, siyah incir yemekteymiş. Misafir köylüye de:

— Buyur!

Etmiş.

Köylü, o güne kadar ne incir görmüş, ne de yemiş. Utana, sıkıla bir tanesini soymuş, ağzına atmış. Hayret! Bal gibi şey.. Dehşetli hoşuna gitmiş..

Bir gün köyünde hastalanmış. Akrabalarından biri de şehre iniyormuş. Canı incir istemiş. illâ velâkin, yediği yemişin ismini unutmuş. Târife kalkmış:

— Şöyle, demiş. Üstü deri, içi darı, rengi kara bir yemiş vardır ondan bana al!

Akraba şehirde manav manav dolaşmış, târife nazaran, gözünü patlıcan tutmuş. Bir sepet almış, gelmiş.

Hasta, kemali iştiyakla patlıcanı ısırmış. Zehir, zenberek..

— Vay canına! demiş. Musibet büyüyünce, ne de acı oluyormuş..

Demokrat milletvekilleri geçen müzakerelerden çekildikleri için, adım attığımız demokrasi hayatında ilk hakikî bütçe müzakeresi bu sene oldu. Ve yapılan acı tenkitleri dinledikçe, ne halde olduğumuzu bir kere daha öğrendik.

Tek Parti hayatımızın bize nelere malolduğunu, nasıl yanlış işler yapıldığını bir kere daha salâhiyetli ağızlardan dinledik.

Meğer yanlış işler, birikip büyüdükçe tenkitleri de pek acı oluyormuş!

Mizahçı

Kös dinlemiş !

ZURNADA PEŞREV

Amerikadan talebe geliyor

Yazan :
ERTUĞRUL ŞEVKET

Sevsinler; Amerika, Türkiyeye talebe gönderecekmiş! Ne zannettiniz ya? Talebe gönderecek işte... Tahsil ve tetebbü için, öğrenmek, bilmek, anlamak için talebe gönderecek.

Amerika gibi ilmü irfandan bîhaber, geri kalmış bir memleketten yola çıkacak bu mes'ut gençlere anneleri, babaları:

— İnşaallah adam olursunuz, profesörlük pâyesine yükselir, avdette yurdumuzu nura boğarsınız!

Diye dua ederler mi, etmezler mi? Orasını bilmem amma, bu gençlerin müstakbel hayatı gözlerimin önüne gelince, peşin parayı duyan Nasrettin hocanın alacaklısı gibi kıkır kıkır gülesim geliyor...

Amerikadaki pespâye, kaloriferli, banyolu, soğuk ve sıcak hava tertibatlı âdi meskenciklerinden alınacak bu delikanlılar, memleketimize gelince, tabiî onlara başlarını sokacak bir yer aranacaktır. Bu neresi olabilir? Elbette birer kâşaneyi andıran talebe yurtları... O, talebe yurtları ki: Kış günleri sobaları yanmaz.. Sebebi: Fırtına dolayısile şilep gelmediği için kömür alınamamıştır. Veya, henüz tahsisatı çıkmadığı için kömür almak kabil olamamıştır. Aceleleri ne? Daha önümüzde koskoca pastırma yazı var!

— Aman karıcığım, daha yeni evlendik kavganın mevsimi mi?

— Tabiî bir ay geçti, şemsiye mevsimi geldi.

O zaman, Amerikalı gençler, **öğrenecek** ve **bilecekler** ki: Bir böyle ahvalde darıza dazır titremektense, ceplerindeki harçlıklarından mühim bir miktarını ayırmak, bir araya getirmek, ara mahalledeki kömürcüye koşarak elmas pahalılığındaki odundan satın almak daha iyi, daha sıhhî, daha âkılâne bir iştir!

Üniversiteye ayak bastıkları gün, kendi memleketlerinde: «Öldüm Allah!» diye bağırsalar, eşine, emsaline tesadüf edemiyecekleri fevkalâde mükemmel bir meseleyle karşılaşacaklar: Kitap meselesi!.

Evet, kitap meselesi.. Bir derse girecekler ki: Profesörü vardır, doçenti, asistanı vardır, fakat kitabı yoktur. Talebe, buza yazılan yazıları hatırlatan bu konuşmayı unutmamak için harıl harıl not almaktadır.

İçlerinden:

— Zahir, diyecekler. Beyhude masraf olmasın, okuyacak kimseler, kitap almak gibi bir külfetin altına girmesin diye Türkler, bu usulü bulmuşlar!

Değil mi ya efendim? Nasıl olsa profesör, vereceği dersi biliyor. Kitaba ne lüzum?!

Bu mükemmel, bu muazzam fikirden ilham alan Amerikalı talebeler, tabiî derhal kalemlerine sarılacaklar, memleketlerindeki arkadaşlarına şöyle bir mektup yazacaklar:

«Kardeşim Con,
Türklerdeki iktisat ve tasarruf fikri o mertebeye yükselmiş ki: imkânı yok bunu sana anlatamam!»

Mektubu postaya vermek için sokağa çıktıkları zaman bir defa daha hayretle ağızları açılacak:

— Aaa!!

Diye, bağırıverecekler. Çünkü, içlerinden bir çoğunun bir tek telif kitabı bile olmıyan bu koskocaman ordinaryüs profesörleri sînesinde toplıyan haşmetlû üniversitenin, lüks, Amerikan mamûlâtı hususî otomboillerile karşılaşacaklar ve belki de bir vatandaşa rastlamış gibi sevinecek ve bu hususî otomobile soracaklar:

— Hayrola? Buraya Rokfelleri mi getirdin? Yoksa, bizim, parasından başka hiç bir şeyi olmıyan cahil bir milyonerimiz veya milyarderimiz mi meraka düştü de, okuduğumuz üniversiteyi ziyarete geldi?

Evet, Amerikalı talebeler, memleketimizde her gün hayretten hayrete düşecek bir meseleyle karşı karşıya gelecekler ve memleketlerine hakikaten birer âlim edâsiyle döneceklerdir.

Bir şehir göreceklerdir ki: Mesken buhranı çekilir, fakat istimlâk diye, mevcut evleri yıkılır.

Şatafatlı Belediye reisleriyle tanışacaklar, fakat pis sokaklarda dolaşacaklar, adam kazıklıyan lokantalarda karınlarını doyuracaklar, ihtikâr yapan esnafın serserbest ticaret yaptığını göreceklerdir.

Neler ve neler öğrenmiyecekler ki?

Hayatı ucuzlatmak vâdiyle iş başına gelen kabinelerin, milleti, nasıl biraz daha pahalılığa götürdüğüne şahit olacaklar:

— Bravo! diyecekler. Bu Türkler, politika bahsinde dünyanın en ileri gitmiş milletlerinden birisi. Kendi vatandaşlarına verdikleri sözü hem tutmuyorlar, hem de iş başında kalmasının sırrını biliyorlar. Dünyanın hangi tarafında böyle dirayetli, kiyasetli insanlar vardır?

Tokgözlüğümüze hayran olacaklar, ihtimal memleketlerine döndükleri gün şöyle diyeceklerdir:

— Nehirleri, ırmakları, şelâleleri var. Sular gürül gürül akıp, boş yere denize dökülüyor. Fakat onlar, çıra, mum ışığiyle evlerinde oturmaya razı oluyorlar da, bu sulardan istifade ederek elektrik santralları kurmuyorlar. Kurak tarlalarına bir damla düşmesi için yağmur dualarına çıkıyorlar da, göllerin, nehirlerin, ırmakların kenarlarında arklar açmağa tenezzül bile etmiyorlar.

Geliniz Amerikalı talebeler, geliniz. İlmü irfan sahibi olmaktan ziyade nasıl yaşadığımızı görmeğe geliniz!

Naci Tınaz Meciste devlet makinesinin lâçka olduğunu söyledi

Şoför — Affedersin bayım. Lâçka oldu.
Müşteri — Aman evlâdım, devlet arabası mı bu?!

Betarz-ı Kudema

TASVİR-i AHVÂL

Bâbıâlînin ki (Yalman) bülbül-ü şeydâsıdır
Vâr ise ancak (Cihâd Baban) onun hemtâsıdır

Eyliyen ihyâ bu gün tarz-ı kadîm-i mürdeyi
Mîr-i (Yahyâ) nın o pür-te'sir olan enfâsıdır

Vâsıl olmaz kimseler aslâ (Fuâd) ın kâ'bına
Zâtı zira asr-ı hâlin (Bû Alî Sînâ) sıdır

İtirâf etmek gerek, hakka ki (Adnan) Bey dahî
Teşnegân-ı dânişin kıymetli bir sakkasıdır

Bâhusûs (İbnülemin Mahmud Kemâl) i nüktedan
Mârifet deryasının dürdâne-i yektâsıdır

Mîr-i (İhsan) dır bugün şairlerin en dilberi
(Ercümend Ekrem) dahî nâsirlerin yosmâsıdır

Gerçi olmuştur bu yıl bir haylil kavgâlar, fakat
Bence en zevk-âveri müfritlerin kavgâsıdır

Tabl-ı (Falih) patlamış, ses vermez ammâ, şimdi de
Gûşü tahriş eyliyen (Nâzım) Beyin zurnâsıdır

Saçmalar söyler ki bâzan işbu müfrit başyazar
Zannedersin nevheves şairlerin zırvâsıdır

Şimdi vurgunlar vurup mes'ûd olanlar, ey oğul,
Şüphesiz ebnâ-yi dehrin âkıl-u dânâsıdır

Doldurur her kes —bilâ minnet— hemen destîsini
Ceybi millet, zannedersin, sîm-ü zer deryâsıdır

Görme çok, milyon çalarsak kanmayıp yüz binlere
(Sevdiğim, bilmez misin, dünyâ tamâ dünyâsıdır)

(Nazmi Keşmir) sanmasın me'mûru besler aylığı
Hayli yıllardır yenen şey evlerin eşyâsıdır

Her sabâh, akşam bu yoksul zümrenin eklettiği
Yâ biraz ekmekle peynir, yâ tahin helvâsıdır

Bir ricamız var Hüdâmızdan bizim ancak, o da
Ankarîb israf-ü tebzîr ehlinin imhâsıdır

Bed çıkar (Râsıd) sesin hep böyle, zira rûz-ü şep
İçtiğin sahbâ, o müstekreh Tekel sahbâsıdır

Râsıd

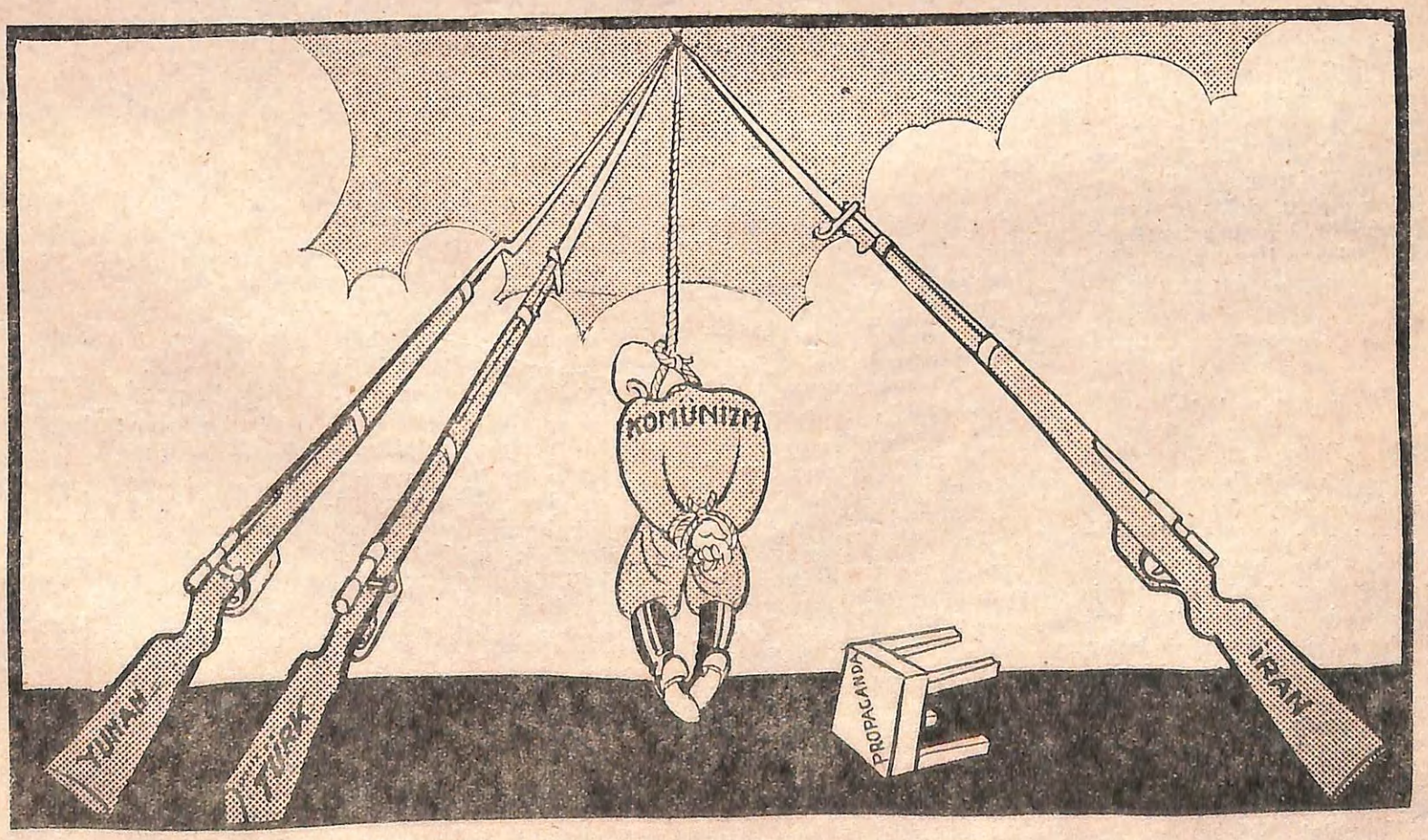

Komünizmin cezasını bulduğu üç memleket arasında :
DARAĞACI !

Haftanın ilhamları

Yazan: KAPIKULU

Ahçıların imtihanı

İdarehanemizin kapısı birdenbire açıldı, içeriye başı beyaz külâhlı, eli kepçeli bir sürü insan daldı. Kalbim korkudan küt küt vurmağa, sırtım kaşınmağa başladı:

— Bire hay! Amanın ne oluyor?

Diye bağırarak ayağa fırladım.

Meğer korkum boşunaymış... Bu kırk, elli kişilik kafilenin arasından iri yarı, pos bıyıklı, eli lengerli birisi:

— Korkma be ahbap! dedi. Bizden sana bir kötülük gelmez. Yalnız aklımızın ermediği bir meseleyi sana danışmağa geldik.

Sonra arkadaşlarını gösterdi:

— Bunların hepsi, dedi. En aşağı kırk senelik ahçıbaşılardır. En kabadayımız, en nâdide yemekleri, tatlıları pişirdiğimiz halde ayda en çok yüz, yüz elli lira kazanırız. Gazetelerde okuduğumuza göre, Başbakanın ahçıbaşısı 350 lira maaş alıyormuş. Namusumuza dokundu: «Bu ne mene ahçıbaşıdır ki: bizden fazla para alır!» dedik, kalktık buraya geldik. Şimdi senden ricamız şu: Sen bir imtihan tertip et. Başbakanın ahçıbaşısı gelsin . Okmeydanına kazanları kuralım. İstediği yemeği bir o pişirsin, bir de biz. Sayet, onun pişirdiği yemek bizimkilerden iyi olursa alnından da, elinden de şapadanak öpelim! Yok, aramızdan birisi ondan güzel yemek pişirirse, değiş tokuş yapalım: O, bizim çalıştığımız lokantalara buyursun, 350 liralık maaşa biz geçelim!

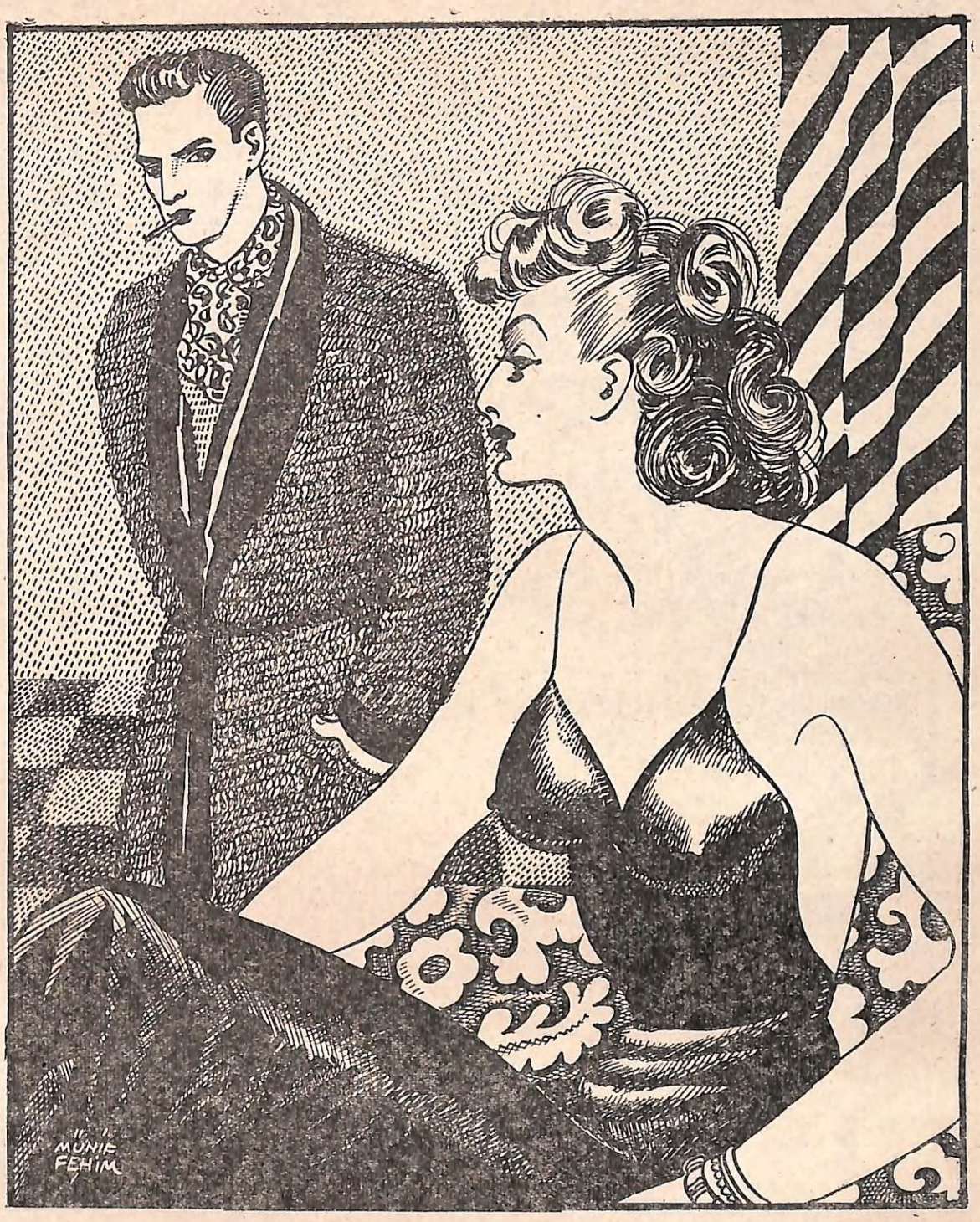

— *Yaş günümde bana ne hediye alacaksın?*
— *Memlekette herkesin arayıp bulamadığı, hasretini çektiği çok kıymetli bir hediye, siyah elmas alacağım..*
— *Anladım kömür getireceksin.*

Rufaîlere haber

Şu Bütçe müzakereleri, doğrusu pek tatlı geçti. Neler öğrendik, neler...

Hani, su müfrit denilen sey var ya? Ben, bunun ne olduğuna bir türlü akıl erdiremiyorum. İşte onların ileri gelenlerinden olduğu söylenen Muhittin Baha Pars, Mecliste şöyle bağırmış:

— Öyle büyük memur tanıyorum ki: kanun dışı talimatla iki sene halktan kanunsuz vergi almıştır.

Hoppala!.

— Madem ki: iki senedir bunu biliyorsun da neden o büyük memurun hakkında takibat yaptırmıyorsun?

Diye, Mecliste bir soran olmuş mu, olmamış mı? bilmem. Böyle bir zat mahkemeye verilir mi, verilmez mi? Orasını da bilmem. Bu işe Meclis karışır mı, karışmaz mı? Buncağızı da bilmem.

Yalnız, bu büyük memur hâlâ vazife gördüğüne nazaran, rufaîlere haber vermek lâzım geldiği kanatindeyim. Zannederim, bu işe onlar karışır!

Veznedar

Resmî bir teşekkülün veznedarı olan Şükrü Arsal Kumaşoğlu adında dört başı mamur bir zat, bulunduğu müesseseden 82,406 lira aşırmış.

Afiyet olsun! diyemiyeceğim amma, bu işe şaşmadım. Çünkü: Adamcağız, soyadına uygun bir hareket yapmış ve ne mal olduğunu isbat etmiş. Tevekkeli dememişler: Kerına bak, bezini al!

Halil Nihat Boztepenin

AĞAÇ KASÎDESİ

adlı eserini mutlaka okuyunuz.

Nerede bu bolluk!

Çok heyecanlı bir adamdı. İkide bir arkadaşlrarile ağız kavgasına tutuşur, sonra işi hemen yumruğa dökerdi. Bu uğurda hayli dayak yediği de olmuştu.

Ahbaplarından biri onun bu haline acıyarak:

— Yahu, dedi, madem döğüşmeyi seviyorsun, biraz akıllı hareket etsen de dayak yemesen iyi olmaz mı?

Profesyonel yumrukçu:

— Vallahi, dedi, iyi olur amma, kendimden zayıfını her zaman bulamıyorum ki!

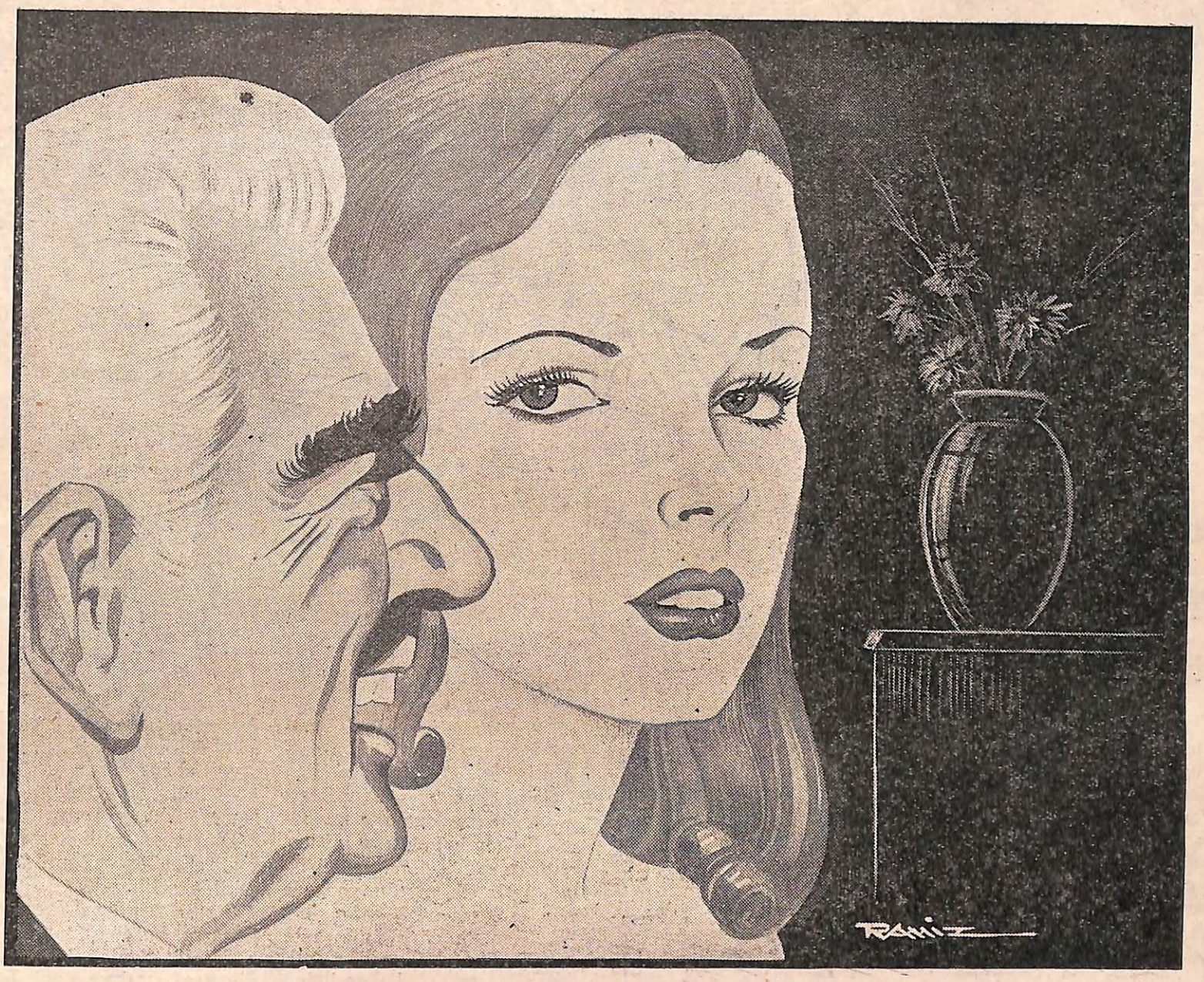

— Artık tahammül edecek halim kalmadı.. Şu annem öyle bir kadın ki: ne desem hemen kavga ediyor.
— Dua et kızım, benden talihlisin... Benimle, ağzını bile açmadan kavga çıkarıyor!

YENİ DARBI MESELLER

Neye güldüğümüz, ne olduğumuza işarettir.

***

Kimi insan dimağı ile, kimi kalbi ile, kimi midesi ile yaşar.

***

Tüylenmesini istediğiniz kediyi soğuğa bırakınız.

***

Aşk kumarın dik âlâsıdır.

***

Muvaffakiyet vazifedir.

***

İsim insanı kıymetlendirmez, insan ismi kıymetlendirebilir.

***

Evlenmek istiyen kadının yapacağı iş; kestirdiği erkeği, gözü ve ağzı ile kendine çekip, nikâh memurluğundan çıkıncaya kadar harekâttan menetmektir.

Köpekce bilmiyen, havlıyana cevap veremez.

***

Çocuk ve hayvan sıkıntıya gelmedikçe neşelidir; demek ki asıl olan neşedir.

***

Ağır insanın kızması çini, hafif insanın kızması teneke sobanın kızmasına benzer.

***

Şeytanın dahi kalbini kırmayınız.

***

Bizde evlâtlık, saçı kırkık bir öfke çıkarma âletidir.

***

Hakka taarruzun gizlisi hırsızlık ise, pazarlık eşkiyalıktır.

***

Kadın, erkeğe hiç umulmadık bir hususta faiktir. Açık edebiyata vukuf da.

Çocuğunu döğmek; en hafiften, kendinden küçüğüne çatmaktır.

***

Birbirine zıt iki şeye misal: Gülmek ve yılışmak.

***

Tahteşşuur; medeniyetin isteklerimizden bir kısmını koyduğu hapishanedir.

Vakit sarfetmek öyle mühimdir ki; her çeşit insan için bunu tesbit etmek, beş on mikrop keşfetmek kadar makbule geçer.

***

İhtiras öyle bir ateştir ki, az yakarsak soğuktan, çok yakarsak sıcaktan kavruluruz.

MİZAH

Bu sayısile üçüncü cildini tamamlamıştır. Sevgili okuyucularından gördüğü teveccühe daima mukabeleden geri kalmıyan mecmuamız, önümüzdeki 79 sayılı nüshasiyle dördüncü cildine başlarken, büyük fedakârlıklara katlanmayı bir borç bilmiş ve sahifelerine ilâve yapmağa karar vermiştir.

Ayrıca, birçok yenilikler, dördüncü cildimizin büyük bir hususiyeti olacaktır.

Bununla beraber, fiyatımızda hiç bir değişiklik yapmıyacağımızı da bildiririz.

Kısmetinde olanın

Yazan :
HAMDİ VAROĞLU

Köyde yılbaşı sofrası

— Haydi, çocuklar senede bir de böyle yemek yiyelim!

EFENDİ DEF ÇALARSA

Berberler yıllık kongre toplamışlar, işlerini konuşmuşlar. Bu arada, kürsüye çıkanlardan bazıları:

— Belediyenin tesbit ettiği fiyatlar çok düşüktür. Milletvekilleri bile kendi maaşlarını arttırdılar. Bizim fiyatlara da zam yapılması icap eder, demişler ve ilâve etmişler:

— Hem biz amele değiliz, sanatkârız!

İş bu vâdiye döküldükten sonra, artık arkası gelecektir.

Yarın, bakacaksınız ki şoförler bir kongre yapmışlar, taksi ücretlerini arttırmak istiyorlar.

— Milletvekilleri bile maaşlarını arttırdılar, biz sanatkârlar da...

Sorarsanız izah edecekler:

— Elbette sanatkârız bayım! Taksi ücretinin beş mislini verecek enayi müşteriyi gözünden çakarız, tongaya oturmıyacak müşteriyi, biçiminden. İki elimiz kanda olsa, birincisine hemencecik buyur etmesini de biliriz, arabamız bombosken ikincisini görmemezlikten gelmeyi de biliriz. Eceli gelmiş yolcuyu âhirete sıkıntısızca göndermekte Azrail bizim kadar usta davranamaz.

Öbür gün, bakacaksınız, manavlar bir toplantı yapmışlar:

— Halitçiğim, tebrik et beni, meşhur adam oldum..

— Ya

— Evet, geçen akşam Beyoğluna çıktık. Yemediğimiz, içmediğimiz herze kalmadı. Cürmümeşhut mahkemesine düştük, mahkûm oldum, nihayet ismim gazetelere geçti.. Meşhur oldum meşhur!

— Milletvekilleri bile maaşlarını arttırdılar, biz sanatkârlar da...

Sorarsanız izah edecekler:

— Elbette sanatkârız, bayım! Katı kabuklu yemişleri poturumuzun gerisine sürüp bir parlattık mıydı, yanında viyolin boya solda sıfır kalır. Yemişin çürüğünü alta getirip bir istif yaparız, alimallah cennet bahçesinden koparılmış sanırsın. Karpuzun kabağını, kavunun keleğini, göz göre, müşteriye bir yutturuşumuz vardır, parmağın ağzında kalır.

İşte böylece, bütün sanatkârlar, biz de isteriz diye milletvekillerile aşık atacaklar, hayat — artık yaşamak imkânı kalmıyacağına göre — âkıbet bu sayede ucuzlıyacak.

Su sözün isabeti bir kere daha sabit oldu:

Efendi def calarsa hane halkı rakseder elbet!

—o—

EYVAHLAR OLSUN

Beterin beteri vardır. En fenaya bile bazan şükretmesini bilmeviz. Hattâ ve hattâ tek tip ekmeğe. Zira, bu gidisle onsuz da kalmak tehlikesi var.

Tek tip ekmek gitgide daha kötülesecekmiş. Kötüleseceği, her nedense, önceden malûm olduğu için, bu ihtimal gerceklesince, fırınlara resmen el konulmasına karar verilmis.

İşte beterin beteri bu.

Tekelden bilirim. Faraza tütüncüve gidersiniz. Bir paket sigara alacaksınız. Yahut bakkaldan bir şişe bira!

— Kalmadı, der.

— Sebep?

— Malûm ya beyim, bayram. Tekel çalışmıyor.

Dinî veya millî her bayramı, Tekel İdaresi, millete bu şekilde zehir eder.

Şimdi fırınlara resmen el konarsa, bu el ister tek olsun ister çift, değil mi ki resmîdir, aşağı yukarı ayni âkıbet mukadder olabilir.

Bayram sabahı, ekmek almak için fırının önüne geliyorsunuz ki kapı duvar.

— Aman, bu ne yahu? Grev mi var?

— Hayır, bayram var. Fırınlar üç gün kapalı. Memurlar dinlenecek.

Tek tip ekmek, bir püskürllü belâ olmak istidadındadır. Bir uzak hayal olan düzelmesi keyfiyeti değil de, bundan fazla bozulmamasını temenni edelim.

—o—

YANGINDAN SONRA

Millî Eğitim Bakanlığı damından temeline kadar cayır cayır yanıp kül olduktan sonra, devairde yangına karşı tertibat alınmağa başlamış.

Yangına karşı tertibat nasıl olur, anlıyamadım.

Bol su, dizi dizi kovalar, tulumbalar, hortumlar, sigorta vesaire mi? Bunlar, Millî Eğitim Bakanlığında fazlasiyle vardı.

Yangına karşı tertibat, bence, ne sudur, ne sudur, ne budur. Nasrettin hocanın verdiği dersi tatbik etmeli, testiyi doldurmağa gideni, önceden dövmeli.

Çömezin Röportajları:

78

Bütçelerle konuşuyor...

Çizen : RAMİZ

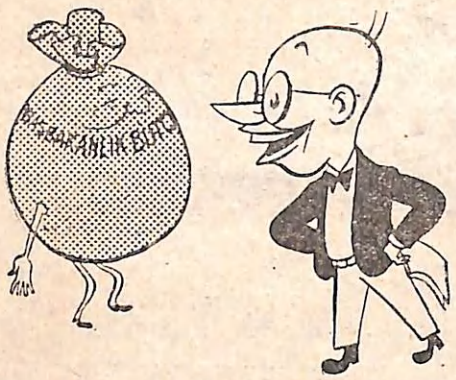

Çömez — Maşaallah hücumlara rağmen ayaktasınız..
Başbakanlık bütçesi — Arkam sağlam!

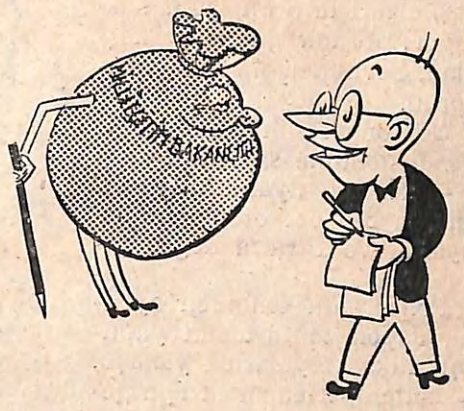

Çömez — Maşaallah sizi biraz daha şişmanlamış görüyorum..
Millî Eğitim bütçesi — Tabiî ben yiyeceğim, ilkmektep hocalarına süt olacak!

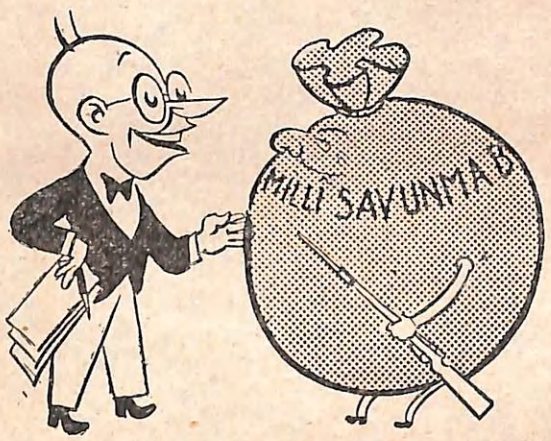

Çömez — Sizi çok gören var mıdır?
Millî Savunma bütçesi — Belki ayılar!

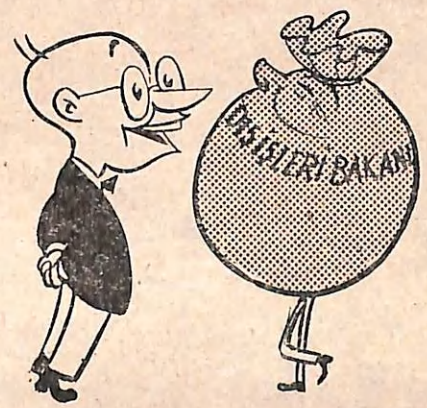

Çömez — Size itiraz eden olmadı..
Dışişleri bütçesi — Tabiî, etimiz ne, budumuz ne?!

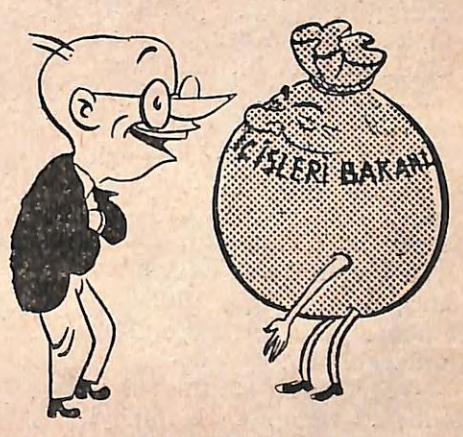

Çömez — Pek durgunsunuz..
İçişleri bütçesi — Büyük fırtınalardan sonra sükûnet tabiîdir!

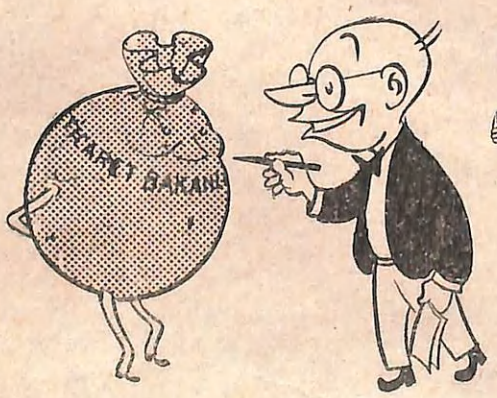

Çömez — Halinizden memnun musunuz?
Ticaret bütçesi — Tüccarların benden memnun olduğu kadar!

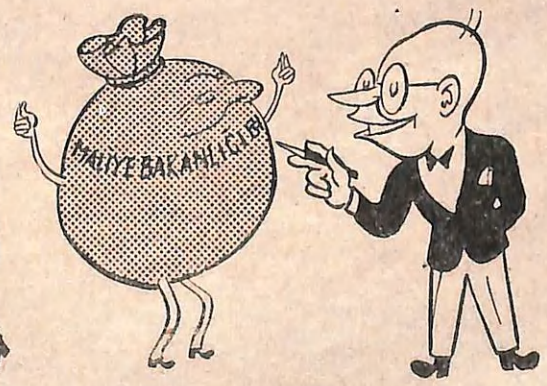

Çömez — Oynuyor musunuz?
Maliye bütçesi — Tabiî, güldük oynadık yerimizi bulduk!

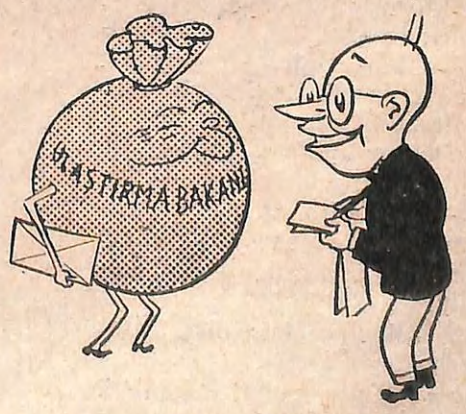

Çömez — Tebrik ederim, emelinize ulaşmışsınız.
Ulaştırma bütçesi — Tabiî, vazifem ulaştırmak ve ulaşmaktır!

Hikâye

Kıskançlık

Yazan:
ÇALÇENE

Doktor Asım Canyakar, sabahın erken saatinde uyanmıştı.

Henüz doğmakta olan güneş, etrafı tatlı bir ışıkla süslüyor; insana gülmek, koşmak, sevinmek hisleri veriyordu.

Doktor Asım Canyakar, kendi kendine söylendi:

— Karımı uyandırayım da onunla beraber otomobile atlıyalım ve Boğaza doğru gidelim.

Pencerenin önünden ayrıldı, Japon tahtasından yapılmış lüks karyolasına yanaştı. Sıcaktan terlememek için geceleri üzerlerine örttükleri ipekli şal kaymış, karısının yarı çıplak vücudu meydana çıkmıştı.

Doktor Asım Canyakar, hâzdan titredi. Karısı Melâhatin harikulâde genç ve dipdiri vücudu ne kadar güzeldi. Kendi kendisine:

— Ona doymamakta haklıyım! Dedi.

Her gün plâja gittikleri için, tatlı bronz rengini alan Melâhatin vücudu, hakikaten insanı titretecek kadar güzeldi.

Asımla Melâhat, bundan bir buçuk sene evvel bir baloda tanışmışlar, birbirlerini derhal beğenmişlerdi. Kısa süren bir ahbaplık devrinden sonra, Asım bir gün Melâhati evinde ziyaret etmiş, onunla yalnız kalınca:

— Melâhat hanımefendi, demişti. Benimle evlenmeyi kabul ederseniz, sizi ailenizden derhal istiyeceğim.

Melâhat müsbet cevap vermiş, Asım da ertesi günü babasını yazıhanesinde ziyaret etmiş, Melâhatla evlenmek arzusunda olduğunu bildirmişti.

Rifat bey, bu genç, müstait ve kendisine mükemmel bir kariyer yapmış olan güzel doktoru gülümsiyerek süzmüş:

— Bence muvafık, demişti. Fakat evvelâ Melâhatin muvafakatini almalı!

Doktor Asım Canyakar da gülümsemiş:

— Efendim, demişti. O işi yaptıktan sonra zatıâlinizin de muvafakatini almağa geldim.

Neşeli bir adam olan Rifat bey:

— Vay canına! demişti. Ben de Melâhatin evlenmek istemediği yolundaki lâflarını doğru sanmıştım.

Böyle tatlı bir başlangıçla iki genci birleştiren aile hayatı, aradan bir iki ay geçtikten sonra, bazı münasebetsizliklere yol açmıştı.

Asım Canyakar, kadın hastalıkları mütehassısı idi. Bu sebeple de bütün hastaları kadındı. Melâhatin aklına gelmiyen bir endişe, çocukluk arkadaşı Neriman tarafından ortaya atılmış, o bir gün:

— Melâhatçiğim, demişti. Kocan çok genç ve çok güzel. Bütün hastaları da kadın. Dikkatli ol, bir gün elinden kaçırırsın.

Bu hayır sahibi dostun ikazından sonra, Asımla Melâhatin arasında müthiş bir kıskançlık başlamıştı. Melâhat, Asımın her hareketinden şüpheleniyor, onu daimî bir baskı altında tutmak istiyor, eve biraz geç gelecek olsa, Asım, Melâhati gözü yaşlı buluyor:

— Sevgilim, neden ağladın?

Sualini, bir başka sual cevaplandırıyordu:

— Nerede kaldın?

Asımın verdiği teminat, ettiği yeminler Melâhati ancak kızdırmağa yarıyor:

— Yalan söylüyorsun!

Diye bağrıyordu.

Halbuki Asım, karısına çılgınca âşıktı. Dünyada ondan güzel bir kadın olabileceğine ihtimal vermiyordu. Fakat ne çare ki: Melâhati ikna etmek imkânsızdı. Doktor Asımın büyük aşkı ve Melâhatin korkunç kıskançlığı neticesinde garip bir vaziyet hâsıl oldu: Asım, tipik bir kılıbık haline geldi.

.....

Karısını öpe öpe uyandırdı. Melâhat bir fırsatını buldu:

— Dün işim olduğu için seninle beraber plâja gelemedim, dedi. Söyle hiç bir kadınla konuştun veya selâmlaştın mı?

Doktor Asım sadece gülümsedi. Hiç bir kimseyle konuşmadığını ve selâmlaşmadığını temin etti.

Beraberce giyindiler, aşağı indiler. Doktor Asım, garajlarından otomobilini çıkardı. Karısı, yanında, ön tarafta oturmaktan hazetmezdi. Asım, arka kapıyı açtı, Melâhat içeri girerken bağırdı!

— Aaa! Bunlar da ne?

Asım, hayretle arkaya baktı. Bir kadın kombinezonu ile pantalonu kanapenin üzerinde duruyordu. Şaşırdı, kekelemeğe başladı:

— Bilmem.. Nereden gelmiş bunlar? Hayret!

Karısı çılgına dönmüştü. Onu, omuzlarından tutmuş, sarsıyordu:

— Söyle.. Bunlar ne? Sen ha?!

Doktor Asım Canyakar:

— Vallahi de karıcığım, billâhi de haberim yok. Her halde bir muziplik olacak..

Melâhat sür'atle aşağı indi ve bağırdı:

— Bunun bir muziplik olduğunu bana isbat etmezsen, senden ayrılacağım. Eve gelirsen, seni içeri sokmam. İsbat edinceye kadar ayrı yaşıyacağız!

*
* *

Ertesi gün Melâhat kocasına telefon etti:

— Sevgilim, dedi. Affet. İspata muvaffak oldun. Seni hemen bekliyorum!

Melâhat gülümsiyerek her gün aldığı gazetedeki bir ilânı tekrar okudu:

«Evvelki gün, Florya plâjı civarında duran otomobilimin içine ben yokken giren ve iç çamaşırlarını bırakan kadın kimse, lûtfen gelip vaziyeti karıma anlatmasını insaniyet namına rica ederim.

Doktor Asım Canyakar»

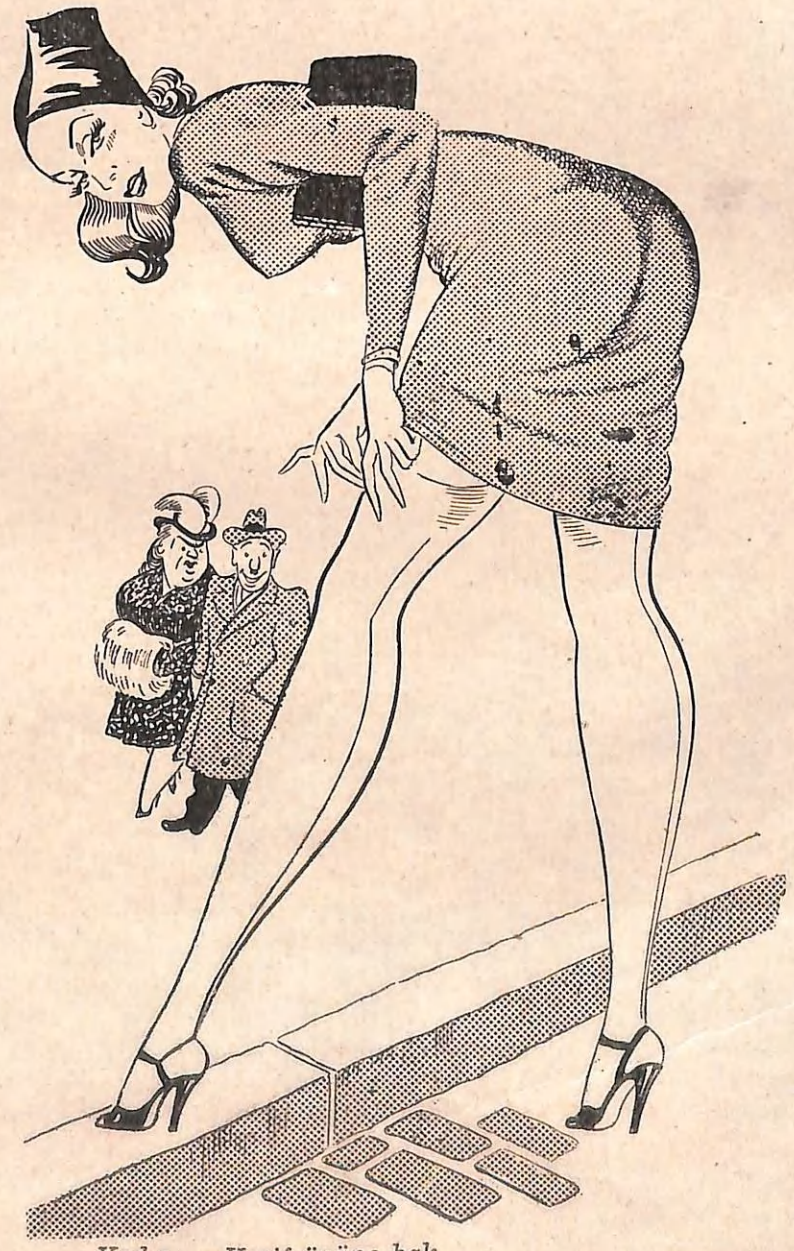

Kadın — Herif önüne bak..
Erkek — Zaten arkasını göremiyorum ki.

FIKRALAR

Günahkâr

Zati Sungur, son temsillerinden birinde, sahneye çıktı ve yapacağı hünerlerden birini târif etmeğe başladı:

— Elimdeki şu yumurtayı görüyor musunuz? Şimdi ben bunu salonun ortasına doğru ataçağım... Fakat yumurta döne dolaşa gidecek ve salondaki kadınların arasında en günahkârının başına konacak...

O bunu söyler söylemez, salondaki bütün kadınlar başlarını eğdiler...

Devirdaim

Bundan çok evvel üstat Ercüment Ekrem Talu, çiftliğini iki kere satmış, sonra tekrar almıştı. Bir arkadaşı bunun nasıl olduğunu sorunca o şöyle izah etti:

— Gayet basit: Çiftliğin bir kâhyası var. Sahip benken kendisini parasız çalıştırıyorum. Borcum birikiyor, birikiyor, nihayet buna mukabil çiftliği ona devrediyorum. Sonra ben kâhya olarak onun hesabına çalışıyorum. O da bana paramı vermiyor, Alacağım birikiyor, birikiyor, buna mukabil nihayet çiftlik benim oluyor... Geçinip gidiyoruz.

İyi olmuş!

Merhum Doktor Galip Ataç, bir eve çağrılmıştı. Tehlikeli bir hastayla karşılaştı. Onu tedaviye başladı. Hastalık uzun sürüyor, doktor her gelişinde hastayı muayene ediyor ve karısına:

— Merak etmeyin... İyiliğe yüz tuttu, yakında kalkar!

Diyordu.

Son gelişinde de ayni şeyi söylemişti. Ertesi gün kadın Galip Ataç'a telefon etti:

— Dediğiniz çıktı, doktor bey, dedi. Hastamız yarın kalkacak.

Galip Ataç, yarı hayret, yarı memnuniyetle:

— Ya?

Diyebildi. Kadın sözüne devam etti:

— Evet. İyi ola ola nihayet öldü!

MİZAH

Sevgili ve sayın okuyucularının yeni senelerini tebrik eder, 1948 yılının onlara uğur getirmesini candan diler.

Facia

Tiyatroya hiç gitmemişti. Sahne meraklısı dostlarından biri onu ikna için:

— Düşün, birader, diyordu, iki lira veriyorsun, hayatın başlı başına bir faciasını yahut komedisini seyrediyorsun...

Onların sözlerini dinliyen Falih Rıfkı Atay gülümsedi:

— Lüzum mu var, azizim! dedi. O, beş para bile vermeden evlendi. Fakat hayatın türlü faciasını ve komedisini yaşıyor!

Tecrübe

İnsanları hiç beğenmediğinden, herkese kötü gözle baktığından bahsediliyordu. Biri:

— Allah Allah! dedi. Hayatta tecrübesi bu kadar çok mu ki bu derece kat'î hüküm verebiliyor?

Profesör Sadrettin Celâl Antel cevap verdi:

— Evet. Kendisini çok tecrübe etmiş.

Eser

Şehrin tanınmış bayanlarından biri, geçen gün, Elif Naciyi gördü:

— Aman beyefendi! dedi. Serginizi gezdim, hele bir resminizi o kadar beğendim ki, kendimi tutamadım, hemen atılıp öptüm... O kadar güzel bir eserdi...

Elif Naci sakin bir tavırla sordu:

— O da sizi öptü mü?

Kadın kısa bir cevap verdi:

— Hayır...

Onları dinliyen şair Asaf Hâlet Çelebi:

— O halde, dedi. Öptüğünüz eser Elif Nacinin değildi!

Fikir

Profesör Şekip Tunç, istidatlı gördüğü bir genci yetiştirmek için ona klâsik eserleri okutuyordu.

Bir gün Eflâtun'un bir eserini verdi ve aradan bir müddet geçtikten sonra sordu:

— Nasıl? Eflâtun'u beğendin mi?

Delikanlı dudak büktü:

— Vallahi, fena değil amma, şu Eflatun denilen adam birçok meselelerde benim fikirlerimi çalmış...

Beterin beteri

Hitler, son zamanlarda sokağa çıkarken etrafındaki emniyet tedbirlerini ihmal etmeye başlamıştı. Göring bunu görünce bir gün:

— Korkmuyor musun, führerim, dedi... Ya bir suikast yaparlarsa...

Hitler gülümsedi:

— Merak etme, dedi. Ben öldükten sonra devletin başına senin geçeceğini herkes biliyor... Onun için, beni öldürmezler...

Yavuz hırsız

Bir kadın, Avukat İrfan Emin'e gelmiş, boşanma dâvası açmak istediğini söylüyordu:

— Bana ihanet ettiğine kaniim...

İrfan Emin sordu:

— Peki, bu kanaate nasıl vardınız?

Kadın derhal cevap verdi:

— Çocuğumun ondan olmadığına eminim...

Kestirme çare

Doktor, hastayı muayene etti. Sonra adamın karısına döndü:

— Kocanızın kat'î bir istirahate ihtiyacı var, dedi. Her türlü gürültüden, üzüntüden, sıkıntıdan uzak yaşaması, başını dinlemesi, ruhunun ve kalbinin rahat olması lâzım. Onun için, şimdi size bir uyku ilâcı yazıyorum.

Reçeteyi yazıp verdi:

Kadın:

— Uyku ilâcını ne zamanları alacak? diye sordu.

Doktor:

— Yanlış anladınız, galiba, dedi. İlâcı kocanız değil, siz alacaksınız.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer :
Kenan Matbaası — İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul teyze — Bu zamanda aile yükü kadınların omuzuna da yüklenmiştir.
Sıska dayı — Eh, sen haline şükret karıcığım!

T.T POSTASI

Kastamoni: Ahmet Kırksekizoğlu.

S — Sayın Tombul teyzeciğim,

Evlenip boşanmaların gittikçe bir rekor kırdığına şahit olduğumuz şu günlerde siz de belki Sıska dayıdan boşanırsınız da bana kısmet olursunuz diye kırk yaşına kadar bekledim, fakat 76 ncı sayılı nüshada bir başkasına bütün ümitlerim kırıldı. Demek başka kapıya bakalım, öyle mi?

C — Sayın dostum,

Biz spor meraklısı olmadığımız için şampiyonlukta gözümüz yok. Şayet bir gün mutlaka şampiyon olmak lâzımgelirse ağırlık ve dayanma şampiyonu olmağa karar verdim. Kocamdan ayrılmıyacağım. Siz ister (Yenikapıya) ister (Eğrikapıya) baş vurun. Hürmtler.